

Κυβέρνηση Κοσμίδη;

Του

Γιώργου Χρ. Παπαχρήστου

Η τραγική κατάληξη της υπόθεσης Οτζαλάν δεν ανακατεύει απλώς την τράπουλα στο πολιτικό παιχνίδι όπως πιστεύουν ορισμένοι, αλλά στην πραγματικότητα αναποδογυρίζει το... τραπέζι. Η πλήρης «οτζαλανοποίηση» της πολιτικής ζωής συμπαράσχει κάθε απόπειρα να ιδωθεί με ψύχραιμο μάτι η κατάσταση και να βρεθούν, αν υπάρχουν, οι διέξοδοι στο φαινομενικά πλήρες αδιέξοδο. Το ζητούμενο είναι η πολιτική σταθερότητα στη χώρα. Είναι φανερό ότι το πάνω χέρι - και την ευθύνη - σε μια τέτοια προσπάθεια την έχει η κυβέρνηση. Αλλά είναι εξίσου φανερό ότι τα δήματα που κάνει αυτή την ώρα, τα χαρακτηρίζει η ατομία και η αναβλητικότητα, και όχι όπως θα έπρεπε η γενναιότητα, η σοβαρότητα και η αποφασιστικότητα.

Ο ίδιος ο Πρωθυπουργός δεν έδειξε να αφομοιώνει το μικρό μάθημα της υπόθεσης Οτζαλάν. Ο ανασχηματισμός που ακολούθησε την όντως τολμηρή απόφασή του να καρατομήσει τρεις υπουργούς, ήταν γλωμός, και δεν έλυσε τα εγγενή

Φαινόμενα που δεν συμβάλλουν στην πολιτική σταθερότητα

προβλήματα λειτουργίας της κυβέρνησης. Έχασε την ευκαιρία να (απο)δείξει ότι είναι πρόεδρος όλου του ΠΑΣΟΚ και διέγραψε από μόνος του την προοπτική να κερδίσει με αυτό τον τίτλο το προσεχές Συνέδριο. Πέρα από αυτό, δείχνει σαν να μην μπορεί να παρακολουθήσει επαρκώς την κατάσταση. Α.χ. επί ημέρες τώρα η τουρκική πολιτική ηγεσία απειλεί συλλήδδην τη χώρα και ο Κ. Σημίτης είναι απών. Ως να μην θρίσσεται εδώ ή να μην τον αφορούν αυτές οι απειλές. Και αναθέτει στον κυβερνητικό εκπρόσωπο να απαντά, με όση βαρύτητα μπορεί να έχουν οι απαντήσεις του κ. Ρέππα, σε ένα τέτοιο θέμα. Επιπλέον ο κ. Σημίτης έχει και μια περίεργη αντίληψη για τα αντανάκλαστα που οφείλει να έχει ένας Πρωθυπουργός: για παράδειγμα ο χειρισμός της υπόθεσης συνιστά λόγο απομάκρυνσης τριών υπουργών και του αρχηγού της ΕΥΠ, αλλά όχι ενός κυρίου Κοσμίδη που μετείχε - ή μήπως προήδρευε; - των συσκέψεων των αρμοδίων υπουργών. Αυτά όμως είναι φαινόμενα που δεν συμβάλλουν στην πολιτική σταθερότητα. Αντιθέτως την υπονομεύουν σε τέτοιο βαθμό, που το ζητούμενο τώρα πλέον δεν είναι η τύχη της κυβέρνησης Σημίτη, αλλά το πώς θα ελαχιστοποιηθούν οι ζημιές για τη χώρα...